

РЕШЕНИЕ

№ 306

гр. Перник, 24.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в закрито заседание на двадесет и четвърти септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

Членове: РОМАН Т. НИКОЛОВ
МАРИЕТА СТ. ДИНЕВА-
ПАЛАЗОВА

като разгледа докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Въззивно гражданско дело № 20211700500466 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 435 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба вх. № 3557/02.08.2021г. по описа на ПОС от длъжника Н. И. И. против действията по изп. д. № 20217530400432/2021г. по описа на ЧСИ С. Б., с рег. № ***, обективирани в поканата за доброволно изпълнение с изх. № 10204/15.02.2021г., както следва: налагане на възбрана върху целия имот–втори етаж от масивна двуетажна жилищна сграда, находяща се в ***, с довод, че имотът е СИО на длъжника и нейния съпруг-недлъжник, поради което се иска отмяна на възбраната над ½ ид. част за имота, предвид статута му на СИО; посочените в поканата законна лихва от 61 118,07 лв. като недължима и некоректно изчислена; такса по чл. 26 ТТРЗЧСИ в размер на 6327,34 лв. като недължима и завишена; адвокатско възнаграждение в размер на 1774,48 лв. като прекомерно; посочените в поканата за доброволно изпълнение суми от 5216,44 лв. са неконкретизирани по вид и размер без посочване на правно основание, на което се дължат и без да е указан начинът, по който е изчислен размерът. По така описаните вземания на вискателя по изп. дело, в жалбата се твърди, че изп. д. № 432/2021г. е преждевременно образувано, тъй като въз основа на изп. лист от 20.04.2004г по гр. д. № 4361/2004г. на СРС и изп. лист от 05.05.2005г. по гр. д. № 4314/2005г. на СРС е налице предходно изп. дело № 75/2009г. пред ЧСИ Е. Д., като последното не е прекратено. Моли съда да отмени обжалваните действия като незаконосъобразни.

В срока по чл. 436, ал. 3 ГПК, вискателят „Юробанк България“ АД излага подробни доводи и съображения, че жалбата е недопустима, евентуално – неоснователна.

Съгласно чл. 436, ал. 3 ГПК съдебният изпълнител е изложил мотивите си по обжалваните действия.

Пернишкият окръжен съд, след като прецени доказателствата по делото, доводите на страните, както и служебно всички правно релевантни факти, съгласно ТР № 6/15.01.2019 г. на ОСГТК на ВКС, приема следното:

Жалбата като подадена в срока по чл. 436, ал.1 ГПК /длъжникът е уведомен за наложената възбрана и разноси на 01.03.2021 г. с получаване поканата за доброволно изпълнение, а жалбата е входирана пред ЧСИ на 09.03.2021г./ от легитимирана страна – длъжник по изп. дело и срещу действия, подлежащи на обжалване съгл. чл. 435, ал.2, т. 2 и т. 7 от ГПК, е допустима и следва да се разгледа по същество.

Относно възбраната върху недвижимия имот:

Установява се от нот. акт № ***, том 1, рег. № ***, дело № 98/06.03.2003 г. и удостоверение за сключен граждански брак между Н. И. И. и Р. К. И. на ***, че към момента на вписване на възбраната имотът е закупен от Н. И. И. през 2003 г. и представлява съпругеска имуществена общност на основание тогава приложимият чл.19, ал.1 СК (от 1985г., отм.). Съгласно чл.504, ал.2 от ГПК, когато изпълнението е насочено върху имот СИО, прилага се чл.500 ГПК - съсобственият имот се описва изцяло, но се продава само идеалната част на длъжника, което означава че възбраната се налага върху 1/2 ид.част на съпруга – длъжник, а не върху целия имот. След като се продава ид.ч. на съпруга –длъжник, то и възбраната върху имота не може да засяга правната сфера на съпруга - недлъжник да се разпорежда със своята идеална част от имота. Извършването на опис на целия имот не е аргумент за противното, защото описът няма как да се извърши само на идеална част от имота, но не и възбрана, която може да се наложи върху идеална част, съответстваща на правото на собственост на длъжника. Ето защо, съдебният изпълнител незаконосъобразно е наложил възбрана върху целия съсобствен имот, вместо да извърши това само до размера на притежаваните от длъжника по изпълнителното дело 1/2 ид. ч., поради което това изпълнително действие подлежи на отмяна над размера от 1/2 ид.ч. от общо възбрания цял имот.

Неоснователно е възражението на длъжника за несеквестируемост на имота на основание чл. 444, т. 7 ГПК. Установява се от представения по изп. дело нотариален акт за учредяване на ипотека, че процесното жилище е ипотекирано от длъжника в полза на вискателя "Юробанк България" АД и изпълнението е насочено върху този имот за принудително удовлетворяване на вземането на този вискател, което именно ипотека обезпечава. Поради това съгласно чл. 445, ал. 1 от ГПК /дори и този имот действително да е единствено жилище на длъжника и на нейното семейство/ чрез учредяването на ипотека

върху него закрилата за невъзможността за принудително изпълнение върху имота е отпаднала, а с това и забраната в чл. 444, т. 7 от ГПК за несеквестрируемост на процесното жилище на длъжника.

Относно размера на законната лихва:

Установява се от изп. лист от 20.05.2004г по гр. д. № 4361/2004г. на СРС и изп. лист от 05.05.2005г. по гр. д. № 4314/2005г. на СРС, че законната лихва следва да бъде определена върху главницата от общо 34529,64 лв., считано от 21.04.2005г. Съдебният изпълнител е обвързан от изпълнителния лист, но законната лихва, която е определяема, следва да бъде изчислена от него и при изчисляването ѝ той трябва само да извърши фактическите действия по пресмятането ѝ. При съответните аритметични изчисления съдът прави извод, че лихвите върху главницата от общо 34 529,64 лв., считано от 21.04.2005г. за периода до покана за доброволно изпълнение с изх. № 10204/15.02.2021г. възлизат на 61 110.32 лв., а не в размер на 61 118,07 лева, както неправилно е изчислено от ЧСИ.

Относно определения размер на адвокатско възнаграждение за вискателя:

От данните по изп. дело се установява, че единствените усилия на представляващия вискателя адвокат са сведени до подаване на молбата за образуване на изп.дело, част от съдържанието на която и без да представлява отделно действие по защита е възлагането по чл. 18 ЗЧСИ, а съгласно чл. 426 ГПК и също без да представлява отделно действие по защита, е и посочването на способ за принудително изпълнение, което е част от законовите изискванията за редовност на молбата и обуславящо за допустимостта на изпълнителното производство съгласно чл. 426 от ГПК. Ето защо, съдът приема, че не са били осъществени значими процесуални действия по защита и съдействие, респ. не са извършвани действия с цел удовлетворяване на парични вземания, посочени в чл. 10, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. Следователно при наличието само на подадена от вискателя молба за образуването на изп. производство и за посочване на изп. способ за принудителното реализиране на вземанията по изп. лист, посочването на който предпоставя допустимост на процесното изп. производство, заплащането на адв. възнаграждение към този момент за осъществената от представителя на вискателя защита в по-голям размер от 240 лева с ДДС до общо възложения размер от 1774,48 лв. за процесното изпълнение е прекомерно по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК. Предвид изложените мотиви настоящият съдебен състав намира, че приетият за събиране по изп. дело адв. хонорар следва да бъде намален до минимума по чл. 10, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. в размер на 240 лева с ДДС - за подаване на молбата за образуване на изпълнително дело.

Произнасянето на съда по размера на дължимия адв. хонорар, не се ползва със сила на пресъдено нещо, които тепърва ще бъдат начислявани до приключване на изпълнителното дело. За всяко следващо изпълнително действие, извършено след влизане в сила на настоящото решение, включително и за действия по процесуално представителство на вискателя по смисъла на чл. 10, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г., при надлежно

направено изрично искане от вискателя, ЧСИ може да начислява съответните суми и същите ще подлежат на събиране от длъжника, на осн.чл. 79 ГПК.

Относно дължимостта и размера на таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ:

Използваният в т.26 от ТТРЗЧСИ израз "събраната сума" ясно сочи, че таксата се дължи само при реално събиране на паричното вземане, като размерът ѝ се определя в зависимост от събраната сума за погасяване на вземането чрез способите на принудителното изпълнение. Липсва основание за начисляването на пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ върху несъбран размер на вземанията, доколкото дължимостта ѝ настъпва само при събиране на вземането, което е бъдещо несигурно събитие. В случая по изп. д. липсва сметка, в която да е посочено върху какъв материален интерес е начислена определената от ЧСИ пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ и въобще по изп. д. липсват данни вземането на кредитора да е било частично или изцяло удовлетворено след започване на принудителното изпълнение чрез способите на принудителното изпълнение. В този смисъл е и Определение № 612 от 25.07.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1394/2016 г., III г. о., ГК, в което се приема, че не е допустимо /юридически и технически/ пропорционалната такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ да се впише преди да са събрани парични суми чрез използвания по конкретното изпълнително дело изпълнителен способ, тъй като този вид такса се определя в процент от събраната сума. Освен това определянето по този начин на пропорционалната такса е от значение за спазването на реда за удовлетворяване на вземането - разноси, лихви, главница - чл. 76, ал. 2 ЗЗД, което не може да бъде известно нито в началото на процеса, нито в хода на неговата висиящност. С оглед горното, като е определил таксата върху вземане, което фактически не е събрано по изп. дело, ЧСИ е допуснал нарушение на т. 26 от ТТРЗЧИ, съгласно който пропорционалната такса се събира съответно на събраната сума, поради което е налице основание за незаконосъобразност в тази част.

Относно дължимостта и размера на сумата 5216,44 лв.:

При съпоставка на сумата 5216,44 лв., посочена в ПДИ като неолихвяема сума, с изп. лист от 20.04.2004г по гр. д. № 4361/2004г. на СРС и изп. лист от 05.05.2005г. по гр. д. № 4314/2005г. на СРС, се установява, че сумата 5216,44 лв. е сбор от следните парични задължения, присъдени съгласно изпълнителните листове: редовна лихва от 1706,78 лв., наказателна лихва от 101,73 лв., държавна такса от 482,88 лв., ю.к./адв. хонорар от 581,44 лв., редовна лихва от 1105,71 лв., наказателна лихва от 363,12 лв., разноси за подновяване срока на застраховките по кредита от 181,02 лв., разноси по делото от 276,88 лв., ю.к./адв. хонорар от 416,88 лв. Съдебният изпълнител е обвързан от изпълнителния лист и следователно, посочената в поканата сума от общо 5216,44 лв. - неолихвяема сума, са правилно определени, а оплакването на жалбоподателя - неоснователно. Последният би могъл да установи основанието и размера на тези задължения при справка по изпълнителното дело.

Неоснователно е възражението на длъжника, че изп. д. № 432/2021г. е преждевременно образувано, тъй като въз основа на процесните изп. листове е налице предходно изп. дело № 75/2009г. пред ЧСИ Е. Д., което не е прекратено. Установява се от представеното писмо от 23.12.2020г. по изп. дело № 75/2009г., че по молба от 14.12.2020г. на вискателя "Юробанк България" АД ЧСИ Е. Д. му е върнала оригиналите на изп. лист от 20.05.2004г. по гр. д. № 4361/2004г. на СРС и изп. лист от 05.05.2005г. по гр. д. № 4314/2005г. на СРС и въз основан на които е образувано процесното изп. д. № 432/2021г. Молбата на вискателя до ЧСИ за връщането на изп. лист има за последица десезиране на съдебния изпълнител, погасява конкретното процесуално правоотношение, съответно вискателят е загубил това си качеството по конкретното изпълнително дело, което е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК по силата на закона от момента на депозиране молбата на вискателя за връщането на изп. лист /ТР № 47 от 1.04.1965 г. по гр. д. № 23/1965 г. на ОСГК/. Фактическото връщане на изпълнителен лист касае административно-деловодни процедури, но не представлява действие на СИ, пряко свързано и само по себе си не поражда правна последица прекратяване на изпълнителното дело, което е било прекратено по силата на закона на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК най-късно на 14.12.2020г. Поради това без правно значение е дали СИ ще постанови изричен акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще го направи. Ето защо, наличието или липсата на постановление за прекратяване /включително и върху самия изпълнителен титул/ не пречи възможността за вискателя да упражни повторно правата си по върнатия му оригинал на изпълнителен лист, който би му послужил като титул за образуване на ново изп. дело, както е в случая.

По изложените съображения, обжалваните действия по изпълнителното дело, обективирани в ПДИ с изх. № 10204/15.02.2021г., следва да се отменят, както следва: пропорционалната такса по т. 26 ТТРЗЧСИ в размер на 6327,34 лв.; адв. възнаграждение - до размера над сумата от 240 лева; наложената възбрана - над размера от 1/2 ид.ч. от общо възбрани цели имот и законната лихва - до размера над сумата от 61 110.32 лв. Жалбата в останалата ѝ част е неоснователна и следва да се отхвърли.

По разноските в настоящото производство

Жалбоподателят не претендира направени в настоящото производство разноси, поради което такива не му се дължат.

Вискателят не претендира направени в настоящото производство разноси, поради което такива не му се дължат.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба вх. № 3557/02.08.2021г. /по описа на ПОС/ от длъжника Н. И. И., ЕГН *****, съдебен адрес: ***, действията по изп. д. № 20217530400432/2021г. по описа на ЧСИ С. Б, рег. № ***КЧСИ, обективирани в покана за доброволно изпълнение с изх. № 10204/15.02.2021г., както следва: в частта за налагане на възбрана и в писмо изх. № 10217/15.02.2021г. на ЧСИ до Служба по вписванията гр. Перник, вписана с вх. рег. № ***, върху недвижим имот - втори етаж от масивна двуетажна жилищна сграда, находяща се в ***, построена върху 110 кв.м., който втори етаж се състои стая, кухня, хол, детска стая, баня и тоалетна, над размера от 1/2 ид.ч. от общо възбранения цял имот; в частта на определената и начислената законна лихва за сумата над 61 110.32 лв. до сумата от 61 118,07 лв.; в частта на определената и начислената пропорционална такса по т.26 от ТТРЗЧСИ в размер на 6327,34 лв. с ДДС; в частта за приемане за събиране по изпълнителното дело на заплатено от вискателя адвокатско възнаграждение за сумата над 240 лева с ДДС до сумата от 1774,48 лв., като НАМАЛЯВА на осн. чл. 78, ал. 5 от ГПК разноските за дължимо на вискателя „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749 от длъжника Н. И. И. по изп. д. № 20217530400432/2021г. по описа на ЧСИ С. Б, рег. № *** КЧСИ, адвокатско възнаграждение от 1774,48 лв. на 240 лв. с ДДС.

ОТХВЪРЛЯ жалба вх. № 3557/02.08.2021г. /по описа на ПОС/ от Н. И. И., ЕГН *****, съдебен адрес: ***, в останалата й част.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, съгласно [чл. 437, ал.4, изр. второ ГПК](#).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____